

ΣΤΕΡΝΟ ΤΑΞΙΔΙ

κευρὸ σανίδι, πῶς στριγγὰ θλιφτὰ
τριζοβολοῦν οἱ ἄρμοί σου!
ᾠραν τὴν ᾠρα οἱ γόφοι σου
θὰ ξεκλειδώσουν, λές·
μὰ ἐσὺ ταξίδια ἀκόμα μελετᾷς
στοὺς δρόμους τῆς ἀβύσσου,
ἐνῶ οἱ παλιῆς στὸ σῶμα σου
κουφοδρομοῦν πληγές.

Στηλὰ τὰ μάτια πέρα στὸ ἄνοιγμα
τοῦ λιμανιοῦ ἢ Γοργόνα
κρατεῖ, ψυχὴ ἀκατάλυτη
μὲς στὸ φθαρτὸ κορμί,
νὰ τὴν φτερώνη πάντα νοιώθοντας
γιὰ τὸν αἰώνιο ἀγῶνα
στὰ πελαγοδρομίσματα
ἢ μαθημένη δρμή.

ᾠ, ἀλήθεια, ἀντὶ ἀναγέλασμα πικρὸ
τῆς ἄστεργῆς σου μοίρας
νὰ ρεύης σκέλεθρο ἀχαμνὸ
στὴν ἄκρη ἑνὸς γιαλοῦ,
κι ἂν εἶναι ἔτσι γραφτό σου νὰ σὲ πιῇ
τοῦ πέλαγου ὁ καταποτήρας,
πάρ' ἓνα ἐπίδρομο στερνὸ —
γιὰ κάπου, πάντα, ἄλλου!